

hjælp til opnåelse af beskæftigelse. Hjælpen tager dels sigte på invaliderede, der ikke er invalideforsikrede, dels på personer, der er erhvervshæmmede af andre årsager end fysiske eller psykiske lidelser. Hjælpens kontering som kommunehjælp eller særhjælp vil afhænge af, efter hvilke bestemmelser i forsorgsloven den hjælpøgende i øvrigt er berettiget til støtte. Bestemmelsen, der i sin nuværende affattelse blev indført i 1956, er så vidt det kan oplyses hidtil kun anvendt i begrænset omfang.

4. Nævnes må fremdeles den nye bestemmelse i *ulykkesforsikringslovens § 21, stk. 2*, (som affattet ved lov nr. 96 af 25. marts 1959), hvorefter ulykkesforsikringen kan afholde udgiften til sygebehandling og optræning, når den af direktoratet for ulykkesforsikringen skønnes nødvendig for at opnå den bedst mulige helbredelse. Optræningen skal dog foretages i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen som efterbehandling i de af direktoratet anerkendte optræningsinstitutioner, hvor behandlingen (optræningen) foregår under lægelig kontrol.

Patienten vil i almindelighed modtage hjælp til underhold gennem dagpenge fra ulykkesforsikringen.

5. I henhold til *lovgivningen om iværksættelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse*, nu lov nr. 354 af 27. december 1958 (§ 21) kan der ydes tilskud af beskæftigelsesmidlerne til foranstaltninger til optræning af erhvervshæmmede m. v. Foranstaltninger af denne art har oprindeligt kun været igangsat som udendørs kommunale arbejder, men der er senere ydet tilskud til udgifterne ved oprettelse og drift af kommunale og andre lokale træningsværksteder og støtte til enkeltvis oplæring af erhvervshæmmede ved kontorarbejde, lettere lagerarbejde m. v. inden for en række offentlige institutioner. Endelig er der oprettet specielle kurser for erhvervshæmmede i bl. a. kontorfag og bogholderi.

Til erhvervshæmmede under oplæring på disse foranstaltninger ydes der i almindelighed — efter en kortere overgangsperiode — en arbejdsløn svarende til den overenskomstmæssige løn på det pågældende område.

6. Ved de fleste *offentlige arbejdsanvisningskontorer* er der oprettet særlige afdelinger for erhvervshæmmede. Disse afdelinger varetager kontorenes opgaver med hensyn til erhvervsvejledning og arbejdsanvisning for erhvervshæmmede og bistår ved de under pkt. 5 nævnte foranstaltningers oprettelse og drift samt foretager henvisningen af erhvervshæmmede til optræning på disse foranstaltninger.

7. I de senere år har en række nye institutioner for erhvervshæmmede modtaget dækning af deres driftsudgifter hovedsagelig gennem takstbetaling

navnlig fra invalideforsikringsretten og særfor sorgen, men i mindre omfang også fra kommunerne og ulykkesforsikringen i henhold til de foran omtalte regler om optrænings- og oplæringshjælp til enkeltpersoner. De pågældende institutioner, der som oftest inden for lokalt afgrænsede områder giver seninvaliderede en kortvarigere optræning eller oplæring, har måttet klare finansieringsproblemerne ved etableringen efter de forhåndenværende økonomiske muligheder. Midlerne er hovedsagelig tilvejebragt ved støtte fra kommuner, en række foreninger og fonds, og endelig er staten, alt efter forholdene i det enkelte tilfælde, trådt til med lån.

I forbindelse med ydelse af statslån til visse af de nævnte institutioner er der taget forbehold med hensyn til en eventuel ændring af tilskudsordningen.

8. I tilknytning til omtalen af de forskellige hjælpemuligheder må fremhæves kommunernes (de sociale udvalgs) forvaltning af en række sociale ydelser, der kan være af betydning for erhvervshæmmede, for eksempel særhjælp til tuberkulose og polioramte i henhold til forsorgslovens § 263. Fremdeles må fremhæves de forskellige invalideorganisationers og sygdomsbekæmpende foreningers indsats i det praktiske revalideringsarbejde, i første række som initiativtagere sammen med kommunerne, Samfundet og Hjemmet for Vanføre m. fl. til oprettelse af revalideringsinstitutioner, men bl. a. også ved udførelse af konsulentarbejde, der ikke mindst tager sigte på løsning af invaliders erhvervsmæssige problemer.

9. Til koordinering af de forskellige revalideringsbestrebelse, der som det fremgår af foranstående er opdelt på en række myndigheder, institutioner og organisationer, er *loven af 25. maj 1956 om samordning af foranstaltninger for erhvervshæmmede* (samordningsloven) en vigtig nydannelse.

Ved loven søgte man at opmuntre kommunerne til at nedsætte lokale rådgivende kontaktudvalg, hvis hovedopgave skulle være at samordne og fremme bestræbelserne for erhvervshæmmedes indpasning på arbejdsmarkedet, hvorved udvalgene forudsattes at tage sager om enkeltpersoner op til behandling og fremsætte forslag om udbygning og oprettelse af institutioner. I udvalgene skal foruden den eller de kommuner, som udvalgene omfatter, andre myndigheder og institutioner, som varetager opgaver på revalideringsområdet, samt arbejdsmarkedets parter og invalideorganisationerne være repræsenterede. I henhold til loven nedsattes endvidere et centralt udvalg, der skal tage stilling til spørgsmål af væsentlig betydning for revalideringsarbejdet. Udvalget skal samtidig stå til rådighed med bistand for de lokale kontaktudvalg.